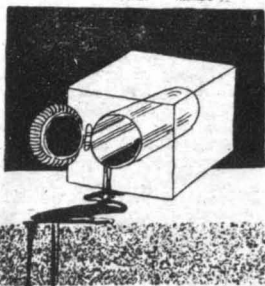

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΗΛΙΑ DE RUFFI

Η ευχρημοσύνη επιστολής

Τό πρώτο πρόσωπο που ζήτησε να δει ο Φελίξ Σερφόν, μόλις γύρισε στο Παρίσι από την επαρχία που, ήμουν εγώ. Μου έστειλε μία επιστολή, ότι ήταν απόλυτος ανάγκη να με δει. Ήθερα ότι ο Φελίξ είχε κηθεύσει πριν από λίγες μέρες, στην επαρχία, τη μητέρα του, η οποία είχε πεθάνει ξαφνικά, και κατάλαβα ότι ο φίλος μου θα είχε ανάγκη παρηγοριάς.

«Αλλά όταν τον είδα στο σπίτι του, τρώαξα. Ποτέ δεν θα μπορούσα να φαντασθώ ότι ήταν δυνατόν να καταβάλει έτσι ο πόνο τον άνθρωπο, μέσα σε λίγες μέρες. Ο Φελίξ είχε γίνει φάντασμα του ίδιου του εαυτού του...»

«Μά, τί σου συμβαίνει ; τον ρώτησα. Άγαπούσες, λοιπόν, τό σο πολύ τη μητέρα σου ;...»

«Ένα σαρκαστικό γέλιο ήταν η απάντησις του Φελίξ. «Ναι, την αγαπούσα, την λάτρευα—φώναξε, τέλος, σαν τρελλός—καί γι' αυτό την σκότωσα!...»

Τόν κύτταξα με μάτια ορθάνοιχτα από κατάπληξι. Ο Φελίξ άφησε τότε τό κεφάλι του να πέσει στό στήθος του και ψιθύρισε :

«Θά σού διηγηθώ από την άρχη την τοιομερή αυτή ιστορία, για να βεβαιωθής κι' εσύ ότι είμαι ένας κακούργος, ένας μητροκτόνος...»

«Ξέρεις πολύ καλά τη ζωή μου στό Παρίσι. Μιά ζωή λίγο άτακτη... Έκεينو, όμως, που δεν ξέρεις είναι ότι πριν από δύο βδομάδες έχασα στό χαρτίνα έκατό χιλιάδες φράγκα και ότι υπέγραψα ένα γραμματίο, τόσούτου ή προθεσμια έληγε ύστερα από δέκα μέρες... Τό γραμματίο αυτό τό υπέγραψα, άν και ήμουν βέβαιος ότι, την ώριωμένη μέρα, δεν θα μπορούσα να τό εξοφλήσω... Είναι τόση ανάγκη να σού περιγράψω την άγωνία που δοκιμάζα με τη σκέψη αυτή ;...»

«Και, σάν να μη μου έφτανε ή έγνοια αυτή, μία μέρα έλαβα από την επαρχία μου ένα τηλεγράφημα, που με πληροφορούσε ότι ή μητέρα μου, ή λατρετή μου μητέρα ήταν βαρεια άρρωστη και ότι ήταν άπολυτη ανάγκη να πάω να την δω...»

«Ένα καιό βλέπεις δεν έρχεται ποτέ μόνο σ' αυτόν τόν κόμο...»

«Από τόν καιρό που έφυγα από την επαρχία μου, ή περιστάσεις δεν μου επέτρεψαν να πάω να δω τη μητέρα μου. Της είχα όμως στήσει ένα δωμά στήν πατρίδα μου, την λάτρευα κυριολεκτικά και την αγάπη μου αυτήν την έξεδήλωνα με τά τακτικά γράμματα που της έστελινα...»

«Όταν, όμως, έλαβα τό τηλεγράφημα που σού είπα παραπάνω, μία τρομερή, μία έγκληματική σκέψη πέρασε από τό νού μου. Ή μητέρα μου ζούσε από μία σύνταξη και από ένα μικρό εισόδημα. Άν θα πέθαινε, τό κεφάλαιο τό εισοδήματος αυτού, έκατό περίπου χιλιάδες φράγκα θα γινότανε δικό μου, και θα μπορούσα να τό διαθέσω όπως ήθελα εγώ... Έκατό χιλιάδες φράγκα! Τό ποσό ακριβώς που χρειαζόμουν για να σωθώ... Τόό κάκου προσαθούσα να πείσω τόν εαυτό μου ότι ήταν άπάνθρωπη, έγκληματική ή έπιθυμία μου να θέλω να πεθάνη ή μητέρα μου για να την κληρονομήσω...Ή ιδέα αυτή είχε ριζοβολήσει στό μυαλό μου, είχε άποροφήσει όλες μου τίς σκέψεις...»

«Όταν έφτασα στό πατρικό μου σπίτι, ύστερα από μία νύχτα άρτυνικής, που την πέρασα στό τραίνο, ή ύπνρέρτρια με περίεμε στήν πόρτα.

«Πώς είναι ή μητέρα ; την ρώτησα με άγωνία.

«Κι' έκανα να μπω στό δωμάτιό της άρρωστης.

«Μά ή ύπνρέρτρια δεν μ' άφησε.

«Σταθήτε, σταθήτε! φώναξε Ή μητέρα σας είναι ακόμα πολύ έξανθημένη. Άν σάς δει ξαφνικά μπροστά της, μπορεί να πάθει από τη χαρά της... Έέ άλλο, όπου και νύσαι, θάρρη ή γιατρός... Άφήστε να της μιλήσει αυτός για την άφίξι σας.

«Αναγκάστηκε να περιμένω... Ο γιατρός δεν άργησε ναρθή... Μπήκε κατ' εύθείαν στό δωμάτιό της μητέρας μου, άφου μου είπε μερικά τυπικά λόγια παρηγοριάς... Όταν βγήκε έξω, διάβασα στό πρόσωπό του κάποια αμυδρά έλπίδα...»

«Ή μητέρα σας είναι πολύ καλύτερα, μου είπε. Άύριο τό πρώτο θα μπορέσετε να την δήτε... Ξέρει πώς ήθελε...»

«Τόν ευχαρίστησα για τά καλά του λόγια, κλαίγοντας σχεδόν από τη γαρά μου. Και ή χαρά μου ήταν ελικρινής, άδιάφορο άν, στό βάθος της συνειδησώς μου, εξακολουθούσα να έγω την πεπολθισι ότι μονάχα ο θάνατος της μητέρας μου θα μ' έθωαζε από τό αδιέξοδο...»

«Τι άδυσος που είναι ή ψυχή του ανθρώπου !...»

«...Την νύχτα εκείνη, σηκώθηκα πολλές φορές από τό κρεβάτι μου, για να ρωτήσω την ύπνρέρτρια πώς πήγαινε ή μητέρα μου... Ή πληροφορίες που έπαίρνα ήσαν όλες καθουραστικές...»

«Κατά τίς δύο μετά τά μεσάνυχτα, καταλαβαίνοντας ότι δεν θα μπορούσα να κοιμηθώ, νύθηκα, κάθησα σε μία πολυθρόνα και προσπάθησα ν' άντιμετωπίσω ψύχραιμα την κατάσταση μου... Ή μητέρα μου θα γινότανε καλά—κι' εγώ θα καταστρεφόμουν! Ναι, δεν ύπήρχε πια καμιά έλπίδα σωτηρίας για μένα... Πού θα εύρισκα τό ποσό που μου χρειαζότανε για να ξεπληρώσω τό χρέος μου ;... Ήμουν άτιμασμένος!... Ή ζωή της μητέρας μου ήταν ο δικός μου θάνατος...»

«Και, ξαφνικά, σε μία στιγμή άλλοφροσύνης έλαβα μία απόφασι, την όποια τίποτα δεν, μπορεί να δικαιολόγηση, ούτε ή κρίσιμη θέσι μου...»

«Κάθησα στό γραφείο μου κατόψω έκατό γραμματίο, μία επιστολή. Την επιστολή αυτή δεν την έλαδες, γιατί την έγραψα για να σού την στείλω... Άλλοξ ήταν ο προορισμός της...»

«Στό γράμμα αυτό, σού έλεγα ότι άποφάσιζα ν' αυτοκτονήσω, επειδή δεν μπορούσα να ξεπληρώσω τό χρέος μου. Συγχρόνως, σού περιέγραφα λεπτομερώς τίς έγκληματικές σκέψεις που είχα κάνει σχετικά με τό θάνατο της μητέρας μου... Και την επιστολή την άφησα επίτηδες έπάνω στό γραφείο μου... βέβαιος ότι ή ύπνρέρτρια θα την έβλεπε και θα την έδινε στή μητέρα μου... Καί είχα την έλπίδα ότι έκείνη, μόλις ή έ πληροφορηθήτε ο τήν πραγματική ή κατάσταση και καί την έκτασι της άπελπίσας μου, θα με συγχωρούσε και θα μου μετεβίβαζε τό κεφάλαιο της, για να με βγάλη από τη δύσκολη θέσι που βρισκόμουν...»

«Τό πρώτο έφυγα από τό σπίτι—καί δεν γύρισα, παρά λόγους τό μεσημέρι...»

«Ήμουν άποκαταμένος πια από την ύπνρέρτρια...»

—Μητέρα !... Μητέρα ! Μητέρα !...

των νεύρων... 'Η καρδιά μου έπαψε να χτυπάει στο στήθος μου...
 »'Η ύπνερπρία με περίμενε και πάλι στην πόρτα...
 »'Ηταν περισσότερο παραγμένη από κάθε άλλη φορά.
 »Μόλις με είδε, έτρεξε κοντά μου και μου άρπαξε τα χέρια.
 «—Κόρις, κόρις! τραύλιζε. 'Ήταν αυτό το κακό που μιάς βρήκε...
 »'Ενοιωσα τὸ γόνατά μου νὰ λυγίζουν. "Ένα πυκνὸ σύννεφο έπεσε μπρῶς στὰ μάτια μου...
 »Μιά τρομερὴ ὑπόψια πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μου
 —Τί συμβαίνει; ρώτησα, τέλος.
 «'Η κυρία... ἡ κυρία... πεθαίνει ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα!...
 »Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω κι' ἐγὼ πῶς, βρέθηκα ξεπλωμένος κάτω, ἀναισθητός...
 * * *

»'Όταν συνήρθα, έτρεξα ἀμέσως στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας μου... "Ω! δὲν δὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν έκφραση τῆς ματιᾶς ποὺ μοῦ έρριξε...

»'Ήταν πολὺ καλύτερα τὸ πρῶ! μοῦ εἶπε χαμηλόφωνα ἡ ὑπνερπρία. Φαντασθίτε: Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς καὶ πήγε στὸ δωμάτιο τῆς γιᾶ νὰ δῆ μῆπως σὰς λείπει τίποτα, ἀν εἶνε ἄλλο ἐν τάξει... Λυτήθηκε πολὺ ποὺ δὲν σὰς εἶδε διόλου καὶ περίμενε ἀπὸ μὲν ἡ ἀπιστοφί σας...
 "Ἄλλ' ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἦταν σὰν πτώμα... "Έκανε μερικά βήματα στὸ διάδρομο καὶ σωσιώστηκε ἀναίσθητη καταγής. Τὴν μετέφερα στὸ κρεβάτι τῆς... 'Ο γιᾶτρός λέει πῶς δὲν πρέπει νὰ νομιε πιά καμιά ἐλπίδα... Τὴν καμμένη τὴν κυρία! "Ἦταν, τόσο καλύτερα!... 'Ο γιᾶτρός δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς χειροτέρεψε ἔτσι ἡ κατάσταση τῆς...
 »Πράγματι, ὁ γιᾶτρός, ὁ ὁποῖος στεκόταν σὲ προσκέφαλο τῆς μητέρας μου, φαννότανε κατὰπληκτος...
 »Μονάχα ἐγὼ ἤξερα γιᾶ ποιὸ λόγο πέθανε μητέρα μου...
 »Εἶχε διαθῆσει τὸ ἐγκληματικὸ γράμμα μου — καὶ τὴν σκότασε ἡ συγκίνησί τῆς... ἡ πᾶραχὴ τῆς... ὁ πόνος τῆς...
 * * *

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

»Σὲ μιά στιγμή, ἡ μητέρα μου γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ κύταζε μὲ βουθὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:
 «—Παιδί μου! δυστυχισμένο μου παιδί!...
 »Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια...
 »Πέθανε... Πέθανε ἡ καλὴ μου μητερούλα!... Πέθανε μὲ ἓνα χαμόγελο στὰ χείλη—ἓνα χαμόγελο στοργῆς καὶ συγγνώμης!...
 »Μὲ εἶχε συχαρέσει! Μὲ εἶχε συχαρέσει—ἔμένα ποὺ τὴν σκότασα μὲ τὴν ἀναλογία μου!

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΤΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

"Αν χτυπήσετε κάπου δυνατὰ καὶ μελανίσθη τὸ χτυπημένο σημεῖο τοῦ σώματός σας πολὺ, ὑπάρχει ἄμεσος κίνδυνος νὰ σχηματισθῇ πύον, μὲ ἄλλα τὰ δυσάρεστα καὶ ὀδυνηρὰ ἐπακόλουθά του. Γιᾶ νὰ ἀποφύγετε ἀσφαλῶς τὸν κίνδυνο αὐτόν, μεταχειρισθίτε τὸ ἔξῃς ἄλλο καὶ προχειρο μέσον: 'Επιθέσατε στὸ μολωπισμένο μέρος κομπόσσες μὲ πανὰ βρεγμένα σὲ δυνατὴ δόλωση ἀλατοῦ καὶ νεροῦ ἢ σὲ ὀνάνεια. 'Αποτελεσματικὲς ἐπίσης εἶνε ἡ κομπόσση τοῦ κρασιοῦ ἢ τῆς μπύρας.
 * * *

Ἐνεργητικὴ κυριολεκτικῶς εἶνε ἡ ἐνέργεια τοῦ μαιντανοῦ γιᾶ κάθε ἀμορογαγία. "Αν πάσχετε ἀπὸ ἀμορογαγία τῆς μήτης, τρίβετε στὰ χέρια σας λίγο μαιντανὸ καὶ μ' αὐτόν φράξετε τὰ ρουθούνια. Τὸ αἷμα σταματᾷ ἄμεσως. "Αν κοπῆτε κάπου, βάλτε στὴν πληγὴ κατάπλασμα ἀπὸ κατανισμένο μαιντανό. 'Επίσης ἂν μολωπισθῆτε, τὸ φυτό αὐτὸ σὲ παρῶμο κατάπλασμα εἶνε ὑπεροχο δροσιστικὸ καὶ ἀνακουφιστικὸ φάρμακο.
 * * *

Τὰ λερωμένα ἄσπρα μεταξωτὰ φουλιάρια καθαρίζονται εὐκόλα κα' ἄβιασάστα, ὡς ἔξῃς: "Αν εἶνε σαμμένα, τὰ ἔπλυνετε πρῶτα. Κατόπιν ὀχνετε σὲ καθαρὴ σκόνη ἢ λεκανὴ χλωρο νερό, στὸ ὅποιο διαλύετε καὶ λίγο βόρρακα. Κατόπιν πλένετε στὴ δόλωση αὐτὴ τὸ φουλιάρ, χωρὶς σαποῦνι. Καὶ τέλος τὸ ἐπιδρώνετε ἀπὸ τὴν ἀντίστροφη ὀψη του, πρὶν στεγνώσει καλά.
 * * *

Τὸ γάλα διατηρεῖται ἐπὶ πολὺ, χωρὶς καμιά ἀπολύτως ἀλλοίωση, ὡς ἔξῃς: Σὲ κάθε μιά δὲν γάλακτος, ὀχνοῦμε — κατὰ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ βράζουμε — ἓνα ἔλασμα διττανθρακικοῦ ὀξέος, τὸ ὅποιο προημευόμαστε ἀπὸ ὅποιοδήποτε φαρμακεῖο.

Διατηρεῖται ὅμως τὸ γάλα φρεσκάτω κα' ἐπὶ ἓνα ν ὀκλίηρο χρόνον, ὡς ἔξῃς: Γεμίζουμε ἓνα μπουκάλι μὲ γάλα, ἔξῃρα. Τὸ μπουκάλι αὐτό, τὸ βιδώνουμε κατόπιν — ὡς τὸ λαμῶ του — μέσα σὲ μιά χύτρα πολὺ βραστοῦ νεροῦ καὶ τὸ ἀφήνομε ἐκεῖ ἐπὶ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας. Κατόπιν μ' ἓνα καθαρὸ φερό βουλόνομε πολὺ σφραγτὰ τὸ μπουκάλι καὶ σὲ τρεῖς ὀστε νὰ μὴ μεῖνῃ καθόλου ἀέρας ἀπὸ μεταξὺ τοῦ φεροῦ καὶ τοῦ γάλακτος ὀσθημα. Ἀπλάθῃ ὀ φερό, ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ βιδωθετα ἀκριτὰ μέσα στὸ γάλα. Καὶ τέλος σφραγίζουμε τὸ στήσιμο μὲ βουλόκερι καὶ διατηροῦμε τὸ μπουκάλι πάντα σὲ μέρος δροσερό.
 * * *

Τὰ αἰγὰ τὰ διατηροῦμε πάντοτε φρέσκα, ὡς ἔξῃς: Τὰ ὀχνομε σὲ νερό ποὺ βράζει καὶ τὰ ἀφήνομε ἐκεῖ ἐπὶ ἓνα λεπτό τῆς ὥρας μόνον. 'Αμέσως ὕστερα τὰ βγάζουμε, τὰ τοποθετοῦμε σ' ἓνα κιάθιο γεμάτο ἀπὸ πίτουρα καὶ τὰ διατηροῦμε κατόπιν σὲ μέρος ἔξω καὶ σκοτεινό. "Όταν ἔπειτα θελήσετε νὰ τὰ φάτε αμείωτα (ἄ-λά-κόκ), τὰ βράζετε μονάχα ἐπὶ δύο λεπτά τῆς ὥρας. "Αν ἔθelite νὰ τὰ τηγανίστε αμείωτο, σπάσετε τὸν φλοῖο, ἀνοίγετε τὸ ἀνάλαφρα πηγμένο ἔσωτερο στρώμα τοῦ ἀσπραβοῦ καὶ τότε θὰ βρῆτε τὸ ἄπλοιο ἀσπράδι καὶ τὸν κρόκο ἐνεροῦνιᾶς καὶ φρεσκάτατα. Μπορεῖ καὶ σὲπτα ἀκόμη ν' αἰγακόψετε θαιναῖα, μὲ τὰ διατηρημένα αἰγὰ αἰγὰ.
 * * *

Τὰ αἰγὰ τὰ διατηροῦμε πάντοτε φρέσκα, ὡς ἔξῃς: Τὰ ὀχνομε σὲ νερό ποὺ βράζει καὶ τὰ ἀφήνομε ἐκεῖ ἐπὶ ἓνα λεπτό τῆς ὥρας μόνον. 'Αμέσως ὕστερα τὰ βγάζουμε, τὰ τοποθετοῦμε σ' ἓνα κιάθιο γεμάτο ἀπὸ πίτουρα καὶ τὰ διατηροῦμε κατόπιν σὲ μέρος ἔξω καὶ σκοτεινό. "Όταν ἔπειτα θελήσετε νὰ τὰ φάτε αμείωτα (ἄ-λά-κόκ), τὰ βράζετε μονάχα ἐπὶ δύο λεπτά τῆς ὥρας. "Αν ἔθelite νὰ τὰ τηγανίστε αμείωτο, σπάσετε τὸν φλοῖο, ἀνοίγετε τὸ ἀνάλαφρα πηγμένο ἔσωτερο στρώμα τοῦ ἀσπραβοῦ καὶ τότε θὰ βρῆτε τὸ ἄπλοιο ἀσπράδι καὶ τὸν κρόκο ἐνεροῦνιᾶς καὶ φρεσκάτατα. Μπορεῖ καὶ σὲπτα ἀκόμη ν' αἰγακόψετε θαιναῖα, μὲ τὰ διατηρημένα αἰγὰ αἰγὰ.
 * * *

Τὰ αἰγὰ τὰ διατηροῦμε πάντοτε φρέσκα, ὡς ἔξῃς: Τὰ ὀχνομε σὲ νερό ποὺ βράζει καὶ τὰ ἀφήνομε ἐκεῖ ἐπὶ ἓνα λεπτό τῆς ὥρας μόνον. 'Αμέσως ὕστερα τὰ βγάζουμε, τὰ τοποθετοῦμε σ' ἓνα κιάθιο γεμάτο ἀπὸ πίτουρα καὶ τὰ διατηροῦμε κατόπιν σὲ μέρος ἔξω καὶ σκοτεινό. "Όταν ἔπειτα θελήσετε νὰ τὰ φάτε αμείωτα (ἄ-λά-κόκ), τὰ βράζετε μονάχα ἐπὶ δύο λεπτά τῆς ὥρας. "Αν ἔθelite νὰ τὰ τηγανίστε αμείωτο, σπάσετε τὸν φλοῖο, ἀνοίγετε τὸ ἀνάλαφρα πηγμένο ἔσωτερο στρώμα τοῦ ἀσπραβοῦ καὶ τότε θὰ βρῆτε τὸ ἄπλοιο ἀσπράδι καὶ τὸν κρόκο ἐνεροῦνιᾶς καὶ φρεσκάτατα. Μπορεῖ καὶ σὲπτα ἀκόμη ν' αἰγακόψετε θαιναῖα, μὲ τὰ διατηρημένα αἰγὰ αἰγὰ.
 * * *

Τὰ αἰγὰ τὰ διατηροῦμε πάντοτε φρέσκα, ὡς ἔξῃς: Τὰ ὀχνομε σὲ νερό ποὺ βράζει καὶ τὰ ἀφήνομε ἐκεῖ ἐπὶ ἓνα λεπτό τῆς ὥρας μόνον. 'Αμέσως ὕστερα τὰ βγάζουμε, τὰ τοποθετοῦμε σ' ἓνα κιάθιο γεμάτο ἀπὸ πίτουρα καὶ τὰ διατηροῦμε κατόπιν σὲ μέρος ἔξω καὶ σκοτεινό. "Όταν ἔπειτα θελήσετε νὰ τὰ φάτε αμείωτα (ἄ-λά-κόκ), τὰ βράζετε μονάχα ἐπὶ δύο λεπτά τῆς ὥρας. "Αν ἔθelite νὰ τὰ τηγανίστε αμείωτο, σπάσετε τὸν φλοῖο, ἀνοίγετε τὸ ἀνάλαφρα πηγμένο ἔσωτερο στρώμα τοῦ ἀσπραβοῦ καὶ τότε θὰ βρῆτε τὸ ἄπλοιο ἀσπράδι καὶ τὸν κρόκο ἐνεροῦνιᾶς καὶ φρεσκάτατα. Μπορεῖ καὶ σὲπτα ἀκόμη ν' αἰγακόψετε θαιναῖα, μὲ τὰ διατηρημένα αἰγὰ αἰγὰ.
 * * *

Τὰ αἰγὰ τὰ διατηροῦμε πάντοτε φρέσκα, ὡς ἔξῃς: Τὰ ὀχνομε σὲ νερό ποὺ βράζει καὶ τὰ ἀφήνομε ἐκεῖ ἐπὶ ἓνα λεπτό τῆς ὥρας μόνον. 'Αμέσως ὕστερα τὰ βγάζουμε, τὰ τοποθετοῦμε σ' ἓνα κιάθιο γεμάτο ἀπὸ πίτουρα καὶ τὰ διατηροῦμε κατόπιν σὲ μέρος ἔξω καὶ σκοτεινό. "Όταν ἔπειτα θελήσετε νὰ τὰ φάτε αμείωτα (ἄ-λά-κόκ), τὰ βράζετε μονάχα ἐπὶ δύο λεπτά τῆς ὥρας. "Αν ἔθelite νὰ τὰ τηγανίστε αμείωτο, σπάσετε τὸν φλοῖο, ἀνοίγετε τὸ ἀνάλαφρα πηγμένο ἔσωτερο στρώμα τοῦ ἀσπραβοῦ καὶ τότε θὰ βρῆτε τὸ ἄπλοιο ἀσπράδι καὶ τὸν κρόκο ἐνεροῦνιᾶς καὶ φρεσκάτατα. Μπορεῖ καὶ σὲπτα ἀκόμη ν' αἰγακόψετε θαιναῖα, μὲ τὰ διατηρημένα αἰγὰ αἰγὰ.
 * * *

Τὰ αἰγὰ τὰ διατηροῦμε πάντοτε φρέσκα, ὡς ἔξῃς: Τὰ ὀχνομε σὲ νερό ποὺ βράζει καὶ τὰ ἀφήνομε ἐκεῖ ἐπὶ ἓνα λεπτό τῆς ὥρας μόνον. 'Αμέσως ὕστερα τὰ βγάζουμε, τὰ τοποθετοῦμε σ' ἓνα κιάθιο γεμάτο ἀπὸ πίτουρα καὶ τὰ διατηροῦμε κατόπιν σὲ μέρος ἔξω καὶ σκοτεινό. "Όταν ἔπειτα θελήσετε νὰ τὰ φάτε αμείωτα (ἄ-λά-κόκ), τὰ βράζετε μονάχα ἐπὶ δύο λεπτά τῆς ὥρας. "Αν ἔθelite νὰ τὰ τηγανίστε αμείωτο, σπάσετε τὸν φλοῖο, ἀνοίγετε τὸ ἀνάλαφρα πηγμένο ἔσωτερο στρώμα τοῦ ἀσπραβοῦ καὶ τότε θὰ βρῆτε τὸ ἄπλοιο ἀσπράδι καὶ τὸν κρόκο ἐνεροῦνιᾶς καὶ φρεσκάτατα. Μπορεῖ καὶ σὲπτα ἀκόμη ν' αἰγακόψετε θαιναῖα, μὲ τὰ διατηρημένα αἰγὰ αἰγὰ.
 * * *

Τὰ αἰγὰ τὰ διατηροῦμε πάντοτε φρέσκα, ὡς ἔξῃς: Τὰ ὀχνομε σὲ νερό ποὺ βράζει καὶ τὰ ἀφήνομε ἐκεῖ ἐπὶ ἓνα λεπτό τῆς ὥρας μόνον. 'Αμέσως ὕστερα τὰ βγάζουμε, τὰ τοποθετοῦμε σ' ἓνα κιάθιο γεμάτο ἀπὸ πίτουρα καὶ τὰ διατηροῦμε κατόπιν σὲ μέρος ἔξω καὶ σκοτεινό. "Όταν ἔπειτα θελήσετε νὰ τὰ φάτε αμείωτα (ἄ-λά-κόκ), τὰ βράζετε μονάχα ἐπὶ δύο λεπτά τῆς ὥρας. "Αν ἔθelite νὰ τὰ τηγανίστε αμείωτο, σπάσετε τὸν φλοῖο, ἀνοίγετε τὸ ἀνάλαφρα πηγμένο ἔσωτερο στρώμα τοῦ ἀσπραβοῦ καὶ τότε θὰ βρῆτε τὸ ἄπλοιο ἀσπράδι καὶ τὸν κρόκο ἐνεροῦνιᾶς καὶ φρεσκάτατα. Μπορεῖ καὶ σὲπτα ἀκόμη ν' αἰγακόψετε θαιναῖα, μὲ τὰ διατηρημένα αἰγὰ αἰγὰ.
 * * *

Τὰ αἰγὰ τὰ διατηροῦμε πάντοτε φρέσκα, ὡς ἔξῃς: Τὰ ὀχνομε σὲ νερό ποὺ βράζει καὶ τὰ ἀφήνομε ἐκεῖ ἐπὶ ἓνα λεπτό τῆς ὥρας μόνον. 'Αμέσως ὕστερα τὰ βγάζουμε, τὰ τοποθετοῦμε σ' ἓνα κιάθιο γεμάτο ἀπὸ πίτουρα καὶ τὰ διατηροῦμε κατόπιν σὲ μέρος ἔξω καὶ σκοτεινό. "Όταν ἔπειτα θελήσετε νὰ τὰ φάτε αμείωτα (ἄ-λά-κόκ), τὰ βράζετε μονάχα ἐπὶ δύο λεπτά τῆς ὥρας. "Αν ἔθelite νὰ τὰ τηγανίστε αμείωτο, σπάσετε τὸν φλοῖο, ἀνοίγετε τὸ ἀνάλαφρα πηγμένο ἔσωτερο στρώμα τοῦ ἀσπραβοῦ καὶ τότε θὰ βρῆτε τὸ ἄπλοιο ἀσπράδι καὶ τὸν κρόκο ἐνεροῦνιᾶς καὶ φρεσκάτατα. Μπορεῖ καὶ σὲπτα ἀκόμη ν' αἰγακόψετε θαιναῖα, μὲ τὰ διατηρημένα αἰγὰ αἰγὰ.
 * * *

Τὰ αἰγὰ τὰ διατηροῦμε πάντοτε φρέσκα, ὡς ἔξ